

²¹Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón vidékére. ²²És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott: Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek! ²³Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá a tanítványai, és kérték: Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik. ²⁴De ő így felelt: Én nem küldtettem máshoz, csak Izrael házának elveszett juhaihoz. ²⁵Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, segíts rajtam! ²⁶Jézus erre így válaszolt: Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak. ²⁷Az asszony azonban így felelt: Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak. ²⁸Ekkor így szólt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.

Kedves Testvéreim!

A böjt minőségi idő Istennel. A múlt héten, a böjti időszak kezdetén, Jézus megkísértésének történetéből kiindulva azt láttuk, hogy Jézus minőségi időt tölt Istennel, és emberként így tud megállni a kísértésekben. Akkor arra bízattam, hogy igyekezzünk minőségi időt tölteni Istennel. Hogyan sikerült?

A mai igében arról olvasunk, hogy ²¹Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón vidékére.

Ha az evangéliumi híradásokat olvassuk, akkor többször láthatjuk azt, hogy Jézus visszavonul néhány órára, vagy akár napra, egyedül vagy tanítványaival. Vagy azért, hogy Istennel legyen, imádkozzon, vagy azért, hogy a tanítványaival legyen, hogy velük töltsön minőségi időt, tanítva őket.

Ha a térképre nézünk, akkor azt látjuk, hogy Jézus elhagyja Galileát, kilép országának, a korabeli Izraelnek a határáról, magyarul külföldre megy, még hozzá a Földközi tenger partjára nyaralni.

Évekkel ezelőtt nyaralni voltunk a tengerparton, még kettesben feleségemmel, illetve éppen első gyermekünket vártuk. Élveztük a napsütést, olvasgattunk, fürödtünk. Aztán egyszer csak mellénk telepedett egy család. Eltelt egy kis idő, amíg kiderült, hogy ők is magyarok. Én, őszintén megmondom nem voltam elragadtatva, nem miattuk, hanem a miatt, mert tudtam, hogy ha kiderül, hogy lelkész vagyok, akkor ez együtt jár bizonyos dolgokkal egy ilyen helyzetben. Ha vallásos a család, akkor hallgathatnánk a közösségről ahova járnak, a papokról lelkészekről akiket ismernek. Ha nem vallásosak, akkor jönnének a kérdések: a papok is nyaralnak, és lehet gyerekük, vagy azért jöttek ilyen messze, mert nem lehet... esetleg a lelki terhektől való megszabadulás alkalmának tekintenék a kínálkozó alkalmat. A család és főként a férj, mint kiderült ez utóbbi kategóriába tartozott. Amikor másnap egy úgy helyet kerestünk a parton, ők már minket keresve jöttek strandolni. És bár – a leli teherletétel után kellemesen elbeszélgettünk, és így utólag egyáltalán nincs bennem keserűség, sőt egy jó élmény, de azért ott, amikor másnap is megláttam őket kicsit összeszorult a gyomrom, hogy már megint, így hogyan beszélgetünk feleségemmel, hogyan töltünk minőségi időt egymással.

Nyilvánvalóan ennek az esetnek a hatása is, de amikor ezt a történetet olvasom, úgy képelem el, hogy Jézus a tanítványaival fekszik a tengerparton, beszélgetnek, napoznak, regenerálódnak. És egyszer csak, mintegy sötét felhőként megjelenik egy asszony. ²²És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott: Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!

Mit tudunk meg ebből a leírásból? Több dolgot is megtudunk erről az asszonyról: először is: kánaáni. Ezt a kifejezést ismerhetjük az Ósz-ből, ahol a pogány népekre vonatkozik. A nő tehát pogány. Ezt erősíti az is, hogy arról a környékről származik, tehát nem Izrael területén él. Ugyanakkor úgy szólítja meg Jézust: Uram, Dávid fia. És miután könnyen belátható, hogy nem a Blikk címlapjáról, vagy a tv egyik sztárműsorából tudott Jézusról, az is kiderül, hogy Jézus híre nem csupán Izraelben, hanem még külföldön is nagy volt. Sajnos nem tudunk meg részleteket, egyedül Mk. jegyzi meg még pluszban, hogy: bár Jézus nem akarta, hogy tudomást szerezzenek ottlétéről, ez az asszony mégis megtudja hogy ott van és felkeresi. A megszólítás pedig azt mutatja, hogy amit hallott Jézusról, az hitté növekedett az ő szívében, életében, és ez ad neki reménységet. Ő az, aki segíteni tud a lányának. El is megy Jézushoz, kiállt hozzá. Kér, könyörög a lányáért.

Néhány éve egy strandon a csúszdán rosszul lett egy kislány, leállt a szíve, mire a mentő kiért már 3 nyaraló orvos volt körülötte, újraélesztették. Nem kérte őket senki egyből ott voltak és segítettek, esküjük kötelezte őket.

Sokszor hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy Isten felesküdt arra, hogy mindig minden helyzetben segít. Hogy ez az ő dolga, munkaköri kötelessége. Alapigénk döbbenetesen adja tudtunkra, hogy alapjában téves ez a feltevés. Az az asszony bizonyára mindent ami emberileg lehetséges volt megtett a lányáért, elfogytak az emberi lehetőségek, egyetlen reménye Jézus volt. ²³Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem - olvashatjuk. Hát milyen Isten az ilyen? Tehetnénk fel a kérdést. A legtöbb embert ez már meg is

győzi, nincs is Isten, vagy ha van is, hát nem törődik velünk. De nem érezzük-e mi is sokszor úgy, hogy kérjük Istent, imádkozunk, könyörgünk, kiálltunk hozzá, segítségre szorulunk, és tudjuk azt, hogy ki tud segíteni, hogy Isten képes rá. És azt tapasztaljuk, hogy Isten hallgat. Csendben van. Nincs válasz, mintha ott se lenne, mintha befogná a fülét, mintha nem is érdekelné. Mit teszünk ilyenkor. Ez a nő kiáltozni kezd. Nem mondja azt, hogy hazugság mindaz, amit Jézusról hallott. Hanem tovább ostromolja, annyira, hogy ez már a tanítványok számára kellemetlen: *bocsásd el mert utánunk kiáltozik.*

És a sok kérés, vagy mondjuk azt, hogy imádság hatására Jézus végre megszólal.

A Biblia nagyon sok helyen beszél arról, hogy az imádságban legyünk kitartóak. És legalább annyi példát is hoz arra, hogy a kitartó imádság, könyörgés gyümölcsöt terem, hogy Isten meghallgatja azokat, akik kéri őt.

Jézus is hallja, amit az asszony kér tőle, mégsem neki, hanem a tanítványoknak válaszol: *Én nem küldettem máshoz, csak Izrael házának elveszett juhaihoz.* Az Isten Fia a tanítványokat meggyőzi a felől, hogy nem tartozik az ő hatáskörébe ennek az asszonynak segíteni. Látszólag semmibe veszi, még válaszra sem méltatja az asszonyt.

Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, segíts rajtam!”

Az asszony, akit Jézus eddig szóra sem méltatott, akinek kérése zárt fülekre talált, most fizikálisan is a földre került. Jézus erre így válaszolt: *Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.*

Igénk legmegdöbbenőbb részéhez értünk. Mintha Jézusban nem lenne könyörület.

Középkorban karatézta. Egy küzdelem során egy friss Európa bajnokkal kerültem össze. Ő bevitt egy ütést a hasamra, ami gyakorlatilag lebénított, de nem estem össze, tartottam magam, erre ő a földre vitt, és egy ütéssel, jelezte, hogy vége a küzdelemnek. Ezt az ütést ugyan már csak imitálta. De ez egy elég látványos mozdulatsor, a mire felfigyelt az egész edzőterem. Mondhatni megalázott. Mivel jóban voltunk később elmondta, ha az első ütésnél magamtól a földre megyek, akkor nem folytatódik a küzdelem, de mivel ezt nem tettem, ezért folytatnia kellett, szétverhetett volna, de ő inkább ezt választotta, így legalább talpra tudok állni.

Isten előtt nem tudunk megállni. Ha azt gondoljuk igen, ha úgy gondoljuk, hogy majd meghallgat, üdvösséget ad, azért mert mondjuk jó emberek voltunk, mert soha senkinek nem ártottunk, mert valamilyen módon megérdemeljük, akkor tévedünk.

Jézus ebben a történetben padlóra küldi az asszonyt, és ezzel tanítja a tanítványait is, az asszonyt is, és minket is. Kiben bízol, miben bízol?

Emlékszünk még Jézus megkísértésére? Amikor a kövek kenyérré változtatása helyett Jézus az Isten ígéjéről beszél? Igen, mert erre van szükségünk, csak ez marad. És addig, amíg padlóra nem kerülünk, amíg be nem ismerjük, hogy mi gyengék, erőtlenek vagyunk, addig csak azt látjuk, hogy Isten elutasítja a kéréseinket, hogy nem segít. Pedig segít. Ahogy a karatés társam segített azzal, hogy megszégyenített.

Luther hívja fel a figyelmet arra, hogy ebben a történetben Jézus egyszer sem mond nemet az asszonynak. Így prédikált erről: „bár minden válasza valóban nemnek hangzik, de mégsem az, hanem csupa várakozás és lebegtetés. Mivel nem azt mondja: „Nem akarom őt hallani”, hanem hallgat, és nem mond sem igent, sem nemet. Ahogy azt sem mondja, hogy az asszony nem Izrael házából való, hanem csak azt, hogy ő egyedül Izrael házához küldetett. Így lebegtet igen és nem között. Azt sem mondja: „TE csupán egy kutya vagy, nem részesülhetsz a fiak kenyeréből”, hanem csak azt, hogy: „Nem jó a fiak kenyerét elvenni” stb. Ismét függőben hagyja, hogy az asszony kutya-e vagy sem. Mégis mindhárom kijelentés jobban hajlik a nem, mint az igen felé, és mégis több bennük az igen, mint a nem. Ezek a kijelentések bizony csupa igent tartalmaznak, de olyan mélyen és rejtetten, hogy szintiszta nemnek tűnnek. Mindebben megmutatkozik, hogyan áll a szívünk a kísértések között. Ahogy a szívünk érzi magát, úgy állítja maga elé Krisztust is. Úgy tűnik, hogy nincs ott a nemén kívül semmi más, de ez mégsem így van. Ezért kell a szívnek megszabadulnia az efféle érzésektől, és szilárd hittel meg kell ragadnia és Isten szava szerint szorosán meg kell tartania a mély és titkos igent a nemmel szemben, ahogy ez az asszonyka is teszi; és igazat kell adnunk Isten rólunk mondott ítéletének, mert így leszünk győztesek, és szaván fogjuk Istent. Mintha azt éreznénk lelkiismeretünkben, hogy Isten bűnösnek ítél minket, és azt mondaná rólunk, hogy nem vagyunk méltók a mennyországra. Ilyenkor a pokolban érezzük magunkat, és azt gondoljuk, hogy örökre elkárhoztunk. Ha valaki meg tudja tanulni ennek az asszonykának a módszerét, akkor Istent a saját ítélete által fogja meg, amikor ezt mondja: „Igen Uram, valóban igaz, hogy bűnös vagyok és nem érdemlem meg kegyelmedet, de te mégis megígérted nekünk a bűnök bocsánatát, és nem azért jöttél, hogy az igazakat hívd, hanem azért, hogy üdvözítsd a bűnösöket, ahogyan azt Szent Pál is mondja.”

Mi az ami visszaadja a talajt a lábunk alá? Mit tudunk tenni? A kánaáni asszony szaván fogja Jézust: *Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek gazdájuk asztaláról lehullanak.* Az asszony igazat ad Jézusnak: Igazad van, én kívül vagyok, nem vagyok a választott nép tagja, de a morzsák, nekem azok is elegek. Ez az asszony nem akar mindent. Nem sikerre éhes, még csak nem is a lánya gyógyulását kéri, hanem Jézusra bízta magát, egészen leborulva, a földig alázkodva. Ez az asszony semmi másba nem tud kapaszkodni, Jézus minden talajt kihúz a lába alól, egyedül az ő szava, az Isten igéje marad, amibe bele is kapaszkodik, szaván fogja az Urat.

²⁸*Ekkor így szólt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.*

A kánaáni asszony történetet, vagy éppen Jákób tusakodása, az ósz-i József vagy éppen Mózes története, Pál apostol megtérése és élete, a tanítványok mind-mind arról tanúskodnak, hogy igaz az, amit Jézus mondott: *Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.*

Adja Isten, hogy meglegyen bennünk ez az alázat, és a bűnt bűnnek mondva, Isten előtt padlóra kerüljünk, de ott lent a mélyben kapaszkodjunk bele az ő igéjébe, hogy felemelhessen minket a porból.